

«Η ΑΡΧΕΓΟΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ» –ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ JERUSALEM POST.

Το ακόλουθο άρθρο, το οποίο συμπεριλαμβάνει την συνέντευξη του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου δημοσιεύθηκε από την εφημερίδα Jerusalem Post, τον Ιούλιο του 2010.

Η Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία: – Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

**Από τον ΝΤΟΒ ΠΡΕΜΙΝΓΚΕΡ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ από τη ΣΑΡΑ ΛΕΒΙΝ**

Η Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία στα Ιεροσόλυμα έχει μια αδιάκοπη παρουσία στους Αγίους Τόπους από τους πρώτους αιώνες της Χριστιανοσύνης και πορεύεται αθόρυβα την πορεία της μέσω των 1.500 και πλέον ετών της ιστορίας της. Η Ορθόδοξη Εκκλησία θεωρεί τον εαυτό της ότι είναι η Μητέρα Εκκλησία του Χριστιανισμού και κηρύσσει το ίδιο δόγμα από την εποχή του Ιησού.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία ισχυρίζεται ότι ο πρώτος Επίσκοπός της ήταν ο Ιάκωβος, ο αδελφός του Ιησού, και η Εκκλησία συμπεριλαμβάνει, μεταξύ των Παναγίων Προσκυνημάτων, τά οποία κατέχει, και την Εκκλησία της Γεννήσεως στη Βηθλεέμ καθώς και την Εκκλησία του Παναγίου Τάφου στην Ιερουσαλήμ. Σήμερα οι μοναχοί της, με το χαρακτηριστικό μαύρο ράσο, τιμούν και υπηρετούν αυτά τα προσκυνήματα με την ίδια ιερουργία και το ίδιο τελετουργικό τυπικό, όπως και στους αρχαίους χρόνους, διατηρώντας με επιμονή τις παραδόσεις τους μέσα στο διάβα του χρόνου και των ιστορικών συμβάντων όπως το Μεγάλο Σχίσμα του έτους 1054 μ.Χ., την Ισλαμική κατάκτηση της Ιερουσαλήμ, την εποχή της Οθωμανικής κυριαρχίας, και των Σταυροφοριών.

Μόλις πρόσφατα, η τοπική Ορθόδοξη Εκκλησία αντιμετώπισε προκλήσεις από την Κυβέρνηση του Ισραήλ καθώς και εναντίωση από το ποίμνιό της, το οποίο αποτελείται, ως επί το πλείστον, από Παλαιστίνιους Άραβες.

Όμως η Εκκλησία συνεχίζει να πορεύεται καθοδηγούμενη από τον ήρεμο και ταπεινό Πατριάρχη Θεόφιλο ΙΙΙ, ο οποίος αντιμετωπίζει τις σύγχρονες κρίσεις με τον ίδιο τρόπο, με τον οποίο η Εκκλησία πάντα αντιμετώπιζε τις κρίσεις: «Με προσευχή, υπομονή, σοφία, επιμονή και σταθερότητα».

ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ

Παρουσιάζει ενδιαφέρον το ότι κάποιος θα μπορούσε να θεωρήσει τα μέλη της πρώτης Χριστιανικής εκκλησίας ως τους αρχικούς Διαμαρτυρόμενους, λόγω του ότι η αξίωση του Ρωμαιοκαθολικού Πάπα ως προς την δικαιοδοσία ήταν μια από τις κύριες αιτίες του Μεγάλου Σχίσματος, το οποίο διαίρεσε την Εκκλησία σε Καθολικό δόγμα και Ορθόδοξο δόγμα.

«Τα δόγματα σε πολλά σημεία είναι κοινά», είπε ο Πατριάρχης Θεόφιλος ΙΙΙ, «για τις δύο Εκκλησίες. Η μεγάλη διαφορά μεταξύ των Ρωμαιο-Καθολικών και του

Ορθόδοξου Χριστιανισμού είναι το αξίωμα ενός Πάπα, ο οποίος ισχυρίζεται ότι είναι ο Εντεταλμένος Εκπρόσωπος (Βηκάριος) του Χριστού επί της Γης».

Ο Ντάνιελ Ρόσινγκ, Εκτελεστικός Διευθυντής του Κέντρου της Ιερουσαλήμ για τις σχέσεις Ιουδαϊσμού – Χριστιανισμού, τόνισε ότι μια άλλη διαφορά αποτελεί το γεγονός ότι η Καθολική Εκκλησία έχει ιεραρχία με δομή «πυραμίδας» υπό τον Πάπα, ενώ η εξουσία της Ορθόδοξης Εκκλησίας πηγάζει από τα επί μέρους τοπικά Πατριαρχεία. Ο Πατριάρχης της Κωνσταντινουπόλεως θεωρείται ο πρώτος μεταξύ ίσων· δεν έχει δικαιοδοσία επί των άλλων Πατριαρχών.

Η Ορθόδοξη θρησκεία είναι, επίσης, διαφορετική από αυτή των Διαμαρτυρομένων, Προτεσταντών, παρ' όλη την κοινή απουσία μιας Παπικής εξουσίας, αρχής. «Μια μεγάλη διαφορά στην Ορθόδοξη Εκκλησία είναι ότι είναι πολύ τελετουργική, λειτουργική» είπε ο Ρόσινγκ. «Έχει πολλά τυπικά, εικονίσματα, κεριά, λιτανείες. Ο Προτεσταντισμός τείνει να είναι πιο διανοητικός με λιγότερο τελετουργικό. Και, επίσης, οι Διαμαρτυρόμενοι Προτεστάντες δεν έχουν άγαμους μοναχούς, κληρικούς».

Η Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία, μερικές φορές γνωστή και ως Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία, έχει τις καταβολές της στο διαμελισμό της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Τον 4^ο αιώνα, ο Αυτοκράτορας Κωνσταντίνος κήρυξε την ανατολική πόλη της Κωνσταντινουπόλεως ως τη νέα πρωτεύουσα της Ρώμης. Τοιουτοτρόπως άρχισε μια βαθμιαία αποστασιοποίηση μεταξύ του ανατολικού ημίσεως και του δυτικού ημίσεως της αυτοκρατορίας.

Καθώς το Λατινόφωνο Δυτικό ήμισυ και το Ελληνόφωνο Ανατολικό ήμισυ διαχωρίστηκαν, οι θεολογικές διαμάχες καθώς και διαμάχες εξουσίας μέσα στους κόλπους της Εκκλησίας είχαν ως αποκορύφωμα το Μεγάλο Σχίσμα, με το οποίο οι θρησκευτικοί ηγέτες των Ανατολικών και Δυτικών περιοχών αφόρισαν αλλήλους. Χωρίστηκαν σε Δυτική Λατινική Εκκλησία – τώρα οι Ρωμαιο-καθολικοί – και την Ανατολική Ελληνική Εκκλησία, τώρα γνωστή ως Ορθόδοξη Εκκλησία.

Η λέξη *Ορθόδοξος* είναι Ελληνική και σημαίνει «ορθή, σωστή πίστη», και αναφέρεται στην άποψη της Ορθόδοξης Εκκλησίας ότι αυτή κατέχει απαρέγκλιτα το αρχέγονο και ορθό τυπικό και τελετουργικό του Χριστιανισμού. Όντως οι Έλληνες Ορθόδοξοι αποκαλούν τους εαυτούς τους Ρωμαιο-Ορθοδόξους· όμως οι Λατίνοι τους απεκάλεσαν Έλληνες Ορθοδόξους και «έμεινε» το όνομα.

Σήμερα υπάρχουν περίπου 40.000 γηγενείς Ορθόδοξοι Χριστιανοί στο Ισραήλ και στα Παλαιστινιακά εδάφη. Οι περισσότεροι είναι Παλαιστίνιοι Άραβες εκτός από ένα μικρό αριθμό Ελλήνων κληρικών, οι οποίοι ηγούνται αυτών.

ΠΕΡΙΦΡΟΥΡΗΣΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΩΝ

Περίπου 120 μοναχοί ζουν και προσεύχονται σε ένα ωραίο μοναστήρι στην Παλαιά Πόλη της Ιερουσαλήμ, το οποίο λειτουργεί και ως έδρα του Πατριαρχείου. Αυτοί οι άγαμοι μοναχοί είναι, στην πλειονότητά τους, Έλληνες και συγκροτούν τον πυρήνα του κλήρου της Εκκλησίας.

Οι μοναχοί διάγουν μια ζωή προσευχής και μελέτης (δες την παρακείμενη εξιστόρηση), και συμπεριλαμβάνουν ποιμαντικό έργο στις υποχρεώσεις τους, καθώς και συντήρηση και προσκύνηση των ιερών προσκυνημάτων της Εκκλησίας.

Ένα Διοικητικό Συμβούλιο από 18 επισκόπους, αποκαλούμενο *Ιερά Σύνοδος*, διοικεί την Αδελφότητα των μοναχών και την Εκκλησία, και είναι υπεύθυνη για την εκλογή του Πατριάρχη. Αυτή εξέλεξε την Α.Θ.Μ. κ.κ. Θεόφιλο ΙΙΙ, **Πατριάρχη** της Ιερουσαλήμ το 2005.

«Ένα κύριο λειτούργημα του Πατριαρχείου είναι να φροντίζει τα ιερά προσκυνήματα», είπε ο Πατριάρχης Θεόφιλος. «Φυλάσσουμε και διατηρούμε τα Πανάγια προσκυνήματα, έτσι ώστε νά είναι προσβάσιμα στον οποιονδήποτε χωρίς διακρίσεις».

Ίσως το πιο ιερό μέρος, το οποίο ανήκει στη δικαιοδοσία της Εκκλησίας, είναι ο Ναός του Παναγίου Τάφου. Η Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία είναι κύριος κάτοχος της γης, επί της οποίας είναι χτισμένος ο Ναός, αν και η διαχείριση / διοίκηση είναι διαιρεμένη, διαμοιρασμένη μεταξύ των έξι (6) Χριστιανικών δογμάτων: των Ελλήνων Ορθοδόξων, των Καθολικών, των Αρμενίων Ορθοδόξων, των Σύρων Ορθοδόξων, των Κοπτών Αιγυπτίων και των Αιθιόπων.

Σύμφωνα με τους Έλληνες Ορθοδόξους, ο Ιησούς είναι Υιός του Θεού, έχει την θεία μαζί με την ανθρώπινη φύση και είναι τέλειος θεός και τέλειος άνθρωπος. Οι Έλληνες Ορθόδοξοι πιστεύουν στα τρία πρόσωπα του Θεού, το «τρισυπόστατον», τον Πατέρα, τον Υιό, και το Άγιο Πνεύμα. Οι Ορθόδοξες λειτουργίες έχουν τις απαρχές τους στην πρώιμη Αποστολική Εκκλησία, και την Παλαιά Διαθήκη. Λιβάνι, κεριά και λυχνάρια ελαίου χρησιμοποιούνται στις λειτουργίες, όπως χρησιμοποιούνταν και στους καιρούς της περιόδου της Παλαιάς Διαθήκης. Βυζαντινές ψαλμωδίες και ύμνοι ψάλλονται στις λειτουργίες των Ελλήνων Ορθοδόξων. Δεν χρησιμοποιούνται όργανα κατά τη διάρκεια των λειτουργιών και των ύμνων· μόνο ψάλλουν.

Οι μοναχοί της Εκκλησίας προσεύχονται για τέσσερεις ή πέντε ώρες κάθε μέρα.

Τα ενδύματα των ιερέων είναι περίτεχνα, λεπτοδουλεμένα. Τα σχέδιά τους προέρχονται από την Παλαιά Διαθήκη.

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΟΝΑΧΟΥ

(Από τον Αρχιμανδρίτη π. Ισίδωρο).

6:00 πμ — Εγερτήριο. Πρωϊνές προσευχές

8:00 πμ — Εργασία στο Γραφείο. Διοικητικά καθήκοντα, ποιμαντικές και κοινοτικές ευθύνες, συντήρηση και φροντίδα των ιερών τόπων.

2:00 μμ — «Εσπερινός» / Εσπερινή Ακολουθία.

4:00 μμ — Ανάπαυση.

6:00 μμ — Νυκτερινές Προσευχές.

7:00 μμ — Ανάπαυση. «Πηγαίνουμε στα δωμάτια μας, μελετούμε, διαβάζουμε ένα βιβλίο, διασκεδάζουμε ψυχαγωγούμεστε, μιλούμε για τον Θεό».

Αν και η Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία τείνει να έχει καλές σχέσεις με τα άλλα Χριστιανικά δόγματα, εν τούτοις το προσκύνημα τούτο έχει μία ιστορία

εντάσεων, οι οποίες «αναζωπυρώνονται» κατά διαστήματα.

Το 1853, ο Σουλτάνος της εποχής εξέδωσε ένα διάταγμα του status quo για τον Πανάγιο Τάφο, με το οποίο απαιτούσε ότι όλα τα έξι δόγματα θα έπρεπε να συμφωνούν για οποιεσδήποτε δομικές αλλαγές στην Εκκλησία του Παναγίου Τάφου. Αυτή η αμφίδρομη και περιπεπλεγμένη δέσμευση έφερε τις ενδιαφερόμενες πλευρές σε μεγάλο αδιέξοδο, εξ αιτίας του οποίου δεν μπορούν να συμφωνήσουν σε οποιεσδήποτε αλλαγές, συμπεριλαμβανομένων και των πολύ σημαντικών, όπως π.χ. της κατασκευής μιας εξόδου κινδύνου σε περίπτωση πυρκαϊάς, η οποία θα συμπλήρωνε τη μοναδική είσοδο – έξοδο του Ναού της Αναστάσεως.

Το σύμβολο του τέλματος του status quo, στο οποίο έχει περιέλθει ο Πανάγιος Τάφος είναι η περίφημη «ανεμόσκαλα», η οποία είχε τοποθετηθεί πάνω σε έναν τοίχο περί το 1800 και έκτοτε έχει παραμείνει ως έχει, διότι κανείς από τους εμπλεκόμενους φορείς δεν έχει την αρμοδιότητα να την αποσύρει.

Ακόμη και πολύ ελαφρές δομικές αλλαγές έχουν υποκινήσει βία μεταξύ των κληρικών. Όταν ένας Κόπτης μοναχός προσπάθησε, το 2002, να μετακινήσει μία καρέκλα στη σκιά, προκάλεσε μια διαμάχη με τους Αιθίοπες, οι οποίοι απέρριψαν τη δικαιοδοσία του επί της περιοχής. Όμως, τέτοια συμβάντα είναι σχετικά σπάνια και, η από κοινού διοίκηση της Εκκλησίας γενικά πορεύεται «καλή τῇ πίστει».

Η Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία έχει το μεγαλύτερο μέρος της ευθύνης για τον Πανάγιο Τάφο και έχει στην κατοχή της διάφορα ιερά σκηνώματα μεταξύ των θησαυρών της εκεί. Μέσα σε γυάλινη λειψανοθήκη μπορεί κάποιος να δει αυτό που λέγεται ότι είναι μέρος του κρανίου του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού, και το χέρι της Αγίας Μαρίας Μαгдаληνής.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΛΗΡΙΚΟΙ, ΑΡΑΒΕΣ ΛΑΪΚΟΙ

Πέρα από την αφοσίωση της Εκκλησίας ως προς τη διατήρηση και φροντίδα των Ιερών Τόπων, ο Πατριάρχης Θεόφιλος είπε ότι η ευθύνη της είναι να «φροντίζει για τις διάφορες Ορθόδοξες Χριστιανικές Κοινότητες παντού – στο Ισραήλ, στις Παλαιστινιακές περιοχές και στο Χασιμιτικό Βασίλειο της Ιορδανίας».

Έχουν γίνει όμως καταγγελίες ότι πολύς χρόνος αφιερώνεται στα Πανάγια Προσκυνήματα και ότι το ποίμνιο της Εκκλησίας αποτελεί δευτερεύουσα έγνοια και ασχολία.

«Μερικοί λένε ότι οι Καθολικοί, π.χ., κάνουν πολύ περισσότερα όσον αφορά το εκπαιδευτικό, ιατρικό και φιλανθρωπικό έργο, από ότι η Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία», είπε ο Ντάνιελ Ρόσινγκ, Εκτελεστικός Διευθυντής του Κέντρου για τις Σχέσεις Ιουδαίων – Χριστιανών. «Λένε ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία προσδίδει περίσσεια έμφαση στους άγιους τόπους πανάγια προσκυνήματα».

Μια άλλη έγνοια, ανησυχία είναι ότι οι Άραβες λαϊκοί δεν αντιπροσωπεύονται επαρκώς στην Ιεραρχία της Εκκλησίας, η οποία αποτελείται, κατ' εξοχήν, από Έλληνες.

Ο Ραβίνος Ντεήβιντ Ρόζεν της Αμερικανικής Ιουδαϊκής Επιτροπής {American Jewish Committee – www.ajc.org/ } είπε ότι είναι ένα παλαιό πρόβλημα.

«Υπήρξε ιστορική ένταση μεταξύ της ιεραρχίας και των λαϊκών του ποιμνίου

σχετικά με αυτό το θέμα, δηλαδή της αντιπροσώπευσης. Είναι το μοναδικό Χριστιανικό Δόγμα στους Αγίους Τόπους, του οποίου η ηγεσία δεν προέρχεται από τις τάξεις και τὰ μέλη της. Όλες οι Εκκλησίες εδώ είναι Αραβικές Εκκλησίες και η ηγεσία τους αποτελείται από Άραβες κληρικούς εκτός από αυτήν εδώ».

Ο Ρόζεν υπαινίσσεται ότι ο κλήρος παραμένει στη συντριπτική του πλειοψηφία Ελληνικός, διότι η Εκκλησία αντιλαμβάνεται την αποστολή της ως τη συνέχεια του αρχέγονου Χριστιανισμού. «Εάν ρωτήσετε την ηγεσία, ή την Εκκλησία οπουδήποτε στον κόσμο, θα σας πουν ότι είναι μια ιστορική Εκκλησία, και ότι η σπουδαιότητά της υπερβαίνει κατά πολύ την τοπική εθνική μικρή περιφέρειά της. Η παγκόσμια ακτινοβολία της είναι μέρος της ιστορικής της ταυτότητας και ευθύνης».

«Όμως, εάν ρωτήσετε την πλειονότητα των Ορθοδόξων πιστών στην περιοχή» συνέχισε ο Ραβίνος Ρόζεν, «πιστεύουν ότι ο κλήρος θα πρέπει να αντιπροσωπεύει την εθνική κοινότητα. Αυτό είναι μια διαχρονική πηγή εντάσεως για όσο διάστημα κάποιος μπορεί να θυμάται».

Ο Πατριάρχης Θεόφιλος είπε ότι αυτοί οι ισχυρισμοί είναι «καθ' όλα αναληθείς».

«Στο παρελθόν υπήρξαν προβλήματα, όμως αυτό δε σημαίνει ότι το Πατριαρχείο δεν φροντίζει το ποίμνιό του. Λαμβάνουμε πρωτοβουλίες, για να προαγάγουμε την εκπαίδευση, να κτίσουμε σχολεία».

«Ακριβώς αυτή τη στιγμή δύο μέλη της Ιεράς Συνόδου είναι Άραβες», είπε. «Είναι θέμα χρόνου».

Μια διακεκριμένη προσωπικότητα, η οποία μάχεται για τα δικαιώματα των Αράβων στην Ορθόδοξη Εκκλησία είναι ο Θεοδόσιος, αρχικά επονομαζόμενος Ατάλλα Χάννα, ο οποίος εξελέγη Αρχιεπίσκοπος το 2005. Ήταν μόλις ο δεύτερος Παλαιστίνιος ο οποίος έφερε αυτό τον βαθμό στην ιστορία της Εκκλησίας.

Αν και ο Θεοδόσιος αρνήθηκε να σχολιάσει την τρέχουσα σχέση μεταξύ των Αράβων λαϊκών του Αραβικού ποιμνίου και του Ελληνικού κλήρου, εν τούτοις, πριν από τον διορισμό του ως Αρχιεπισκόπου, ήταν μια διαβόητη προσωπικότητα στους Ελληνο – Ορθόδοξους κύκλους.

Ο Θεοδόσιος κέρδισε δημοτικότητα σε σχέση με τους Άραβες λαϊκούς από τις πύρινες στηλιτεύσεις του κατά της Ισραηλινής κατοχής, σε σημείο που το 2002 συνελήφθη και κρατήθηκε για βραχύ χρονικό διάστημα από τις Ισραηλινές αρχές με την υποψία της «υποκινήσεως» και δεσμών με τρομοκρατικές οργανώσεις.

Ο κλήρος ήταν δυσαρεστημένος με τη στάση του Θεοδοσίου, λόγω της στάσεώς τους ανέκαθεν να διατηρούν καλές σχέσεις με τις κυβερνητικές αρχές. «Η θέση και η στάση μας εδώ ήταν πάντα να συνεισφέρουμε, όσο μπορούμε, στην ειρήνη, αμοιβαία συνύπαρξη και ανεκτικότητα», είπε ο Πατριάρχης Θεόφιλος.

Όμως παρ' όλες τις μέγιστες προσπάθειες να παραμείνει ουδέτερη, η Εκκλησία ενεπληρώθη μερικές φορές, στη δίνη.

Η πιο πρόσφατη κρίση ήταν για τη γη.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΓΗΣ

Η Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία είναι ο μεγαλύτερος ιδιοκτήτης γης στην Παλιά Πόλη της Ιερουσαλήμ. Της ανήκει το μέγιστο μέρος της γης από την Πύλη του Δαβίδ μέχρι κάτω στο δρόμο, στον οποίο κείται το Ελληνικό Πατριαρχείο, και όλο το δρόμο μέχρι τον Πανάγιο Τάφο.

Πέρα της ιδιοκτησίας της γης, επί της οποίας κείνται πολλοί ιεροί τόποι, η Εκκλησία συγκαταλέγει μεταξύ των ακινήτων, που της ανήκουν, τη γη επί της οποίας ευρίσκεται η κατοικία του Πρωθυπουργού, και τη γη επί της οποίας ευρίσκεται το Ισραηλινό Κοινοβούλιο-Κνέσετ. Ο όρος “Κνέσετ” προέρχεται από το αρχαίο εβραϊκό (כנסת) «Μεγάλη Συνέλευση» ή «Μεγάλη Συναγωγή» η οποία, σύμφωνα με την Ιουδαϊκή παράδοση, ήταν μια συνάθροιση 120 ατόμων, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονταν νομοδιδάσκαλοι, σοφοί, και προφήτες, στην περίοδο από το τέλος των Βιβλικών προφητών έως την περίοδο της δημιουργίας του Ραβινικού Ιουδαϊσμού.

Η γη ανήκει στην Εκκλησία από τους αρχαίους χρόνους. Ο Πατριάρχης Θεόφιλος εξήγησε ότι η Εκκλησία «δεν είναι μόνο κληρονόμος μιας μεγάλης πνευματικής κληρονομιάς, αλλά και μιας φυσικής, δημοσιονομικής εμπράγματης αξίας κληρονομιάς».

Μετά την Μουσουλμανική κατάκτηση της Αγίας Γης, ο τότε Πατριάρχης Σωφρόνιος παρέμεινε ο εθνικός και θρησκευτικός ηγέτης των Χριστιανών εκεί. Η Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία κληρονόμησε τις Εκκλησίες, τις Βασιλικές και τις παρακείμενες εκτάσεις γης, οι οποίες ανήκαν στους κατακτηθέντες Βυζαντινούς. Κατά το διάβα της ιστορίας της, η Εκκλησία απέκτησε ακόμη περισσότερη γη.

Όταν και οι Ισραηλινοί και οι Παλαιστίνιοι προσδίδουν τέτοια υψηλή αξία στην Ιερουσαλήμ, η μεγάλης εκτάσεως ιδιοκτησία γης της Εκκλησίας τη θέτει σε πολύ «λεπτή» θέση.

Η ΚΡΙΣΗ

Το 2005, ο τότε Πατριάρχης Ειρηναίος πυροδότησε σκάνδαλο και ξεσήκωσε κατακραυγή μέσα στους κόλπους της Εκκλησίας μετά από, όπως αναφέρθηκε, την πώληση μέρους της γης της σε έναν όμιλο Ισραηλινών επενδυτών.

Ο κλήρος εξαγριώθηκε με το ότι ο Πατριάρχης πούλησε γη ανήκουσα στην Εκκλησία, και περισσότερο εξαγριώθηκαν οι Άραβες λαϊκοί, διότι αισθάνθηκαν ότι πουλήθηκε **η δική τους** γη στους Ισραηλινούς. Σε απάντηση, η Ιερά Σύνοδος καθαίρεσε από το αξίωμά του τον Πατριάρχη Ειρηναίο, και εξέλεξε ως νέο Πατριάρχη τον Θεόφιλο ΙΙΙ.

Αυτό το γεγονός αποτέλεσε την αρχή ενός δυσκόλου δύο ετών διαστήματος για την Εκκλησία. Πέρα από την αντιπαράθεση μέσα στους κόλπους της Εκκλησίας, εξωτερικά προβλήματα βγήκαν, επίσης, στην επιφάνεια.

Η Ισραηλινή κυβέρνηση αρνήθηκε να αναγνωρίσει την έκπτωση του Ειρηναίου, αναφέροντας ότι υπάρχει ανάγκη κυβερνητικής εγκρίσεως για την πράξη. Με την ίδια λογική, αρνήθηκε να αναγνωρίσει τον Πατριάρχη Θεόφιλο ως τον διάδοχο του Ειρηναίου. Μερικές αιτιάσεις αναφέρουν ότι πρόσωπα στην κυβέρνηση του Ισραήλ εμπόδισαν την αναγνώριση του Πατριάρχη, για να κερδίσουν πολύτιμες

ιδιοκτησίες της Εκκλησίας.

Καθώς ο Πατριάρχης Θεόφιλος εργαζόταν για να αποκαταστήσει την ηρεμία, η οποία επικρατούσε πριν τα συμβάντα αυτά, στην Εκκλησία προκλήθηκε ένα κυβερνητικό πάγωμα των Τραπεζικών λογαριασμών του Πατριαρχείου, τα χρηματικά ποσά των οποίων ήταν αναγκαία για τη συντήρηση και φροντίδα των αγίων τόπων και του σχολικού συστήματος του Πατριαρχείου.

Τον επόμενο χρόνο, η Ισραηλινή κυβέρνηση αρνήθηκε να ανανεώσει θεωρήσεις εισόδου [visas] για πολλούς από τους Έλληνες κληρικούς, κάτι το οποίο θα τους εξανάγκαζε να εγκαταλείψουν το Ισραήλ.

Ακόμη και η κυβέρνηση της Ιορδανίας, της οποίας οι Χριστιανοί εμπίπτουν στη δικαιοδοσία και εξουσία του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων, για κάποιο χρονικό διάστημα αρνείτο, επίσης, να αναγνωρίσει τον Θεόφιλο.

Όμως ο Θεόφιλος «πέρασε την μπόρα», ασκώντας έφεση στο Ανώτατο Δικαστήριο του Ισραήλ για την αναγνώρισή του. Κέρδισε τη μάχη του το 2007 και επιβεβαίωσε τον ρόλο Του από τις κυβερνήσεις του Ισραήλ και της Ιορδανίας.

Ερωτώμενος πώς ανταπεξήλθε στην κρίση, ο Πατριάρχης Θεόφιλος είπε ότι το έπραξε «με προσευχή και με υπομονή. Με σύνεση, με επιμονή, και με σθεναρότητα. Εγώ ο ίδιος γνώριζα από πού πήγαζε το πρόβλημα, περί τίνος επρόκειτο. Γνώριζα ότι όλα τα προβλήματα εκφύονταν, όχι από την ίδια την κυβέρνηση, αλλά από μερικά πρόσωπα-κλειδιά, τα οποία είχαν κατοχυρωμένα συμφέροντα». Ο Θεόφιλος αρνήθηκε να κατονομάσει συγκεκριμένα άτομα.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Έχοντας ανταπεξέλθει σε αυτήν την πρόσφατη κρίση, διάφορες εικασίες εγείρονται ως προς τις προκλήσεις, τις οποίες η Εκκλησία θα αντιμετωπίσει στο μέλλον. Ο Ραβίνος Ρόζεν διαβλέπει ότι η διαφοροποιούμενη εθνική σύνθεση του ποιμνίου θα λειτουργήσει ως ελατήριο για μελλοντική αλλαγή.

«Ένα συναρπαστικό ζήτημα σχετικό με την Ορθόδοξη Εκκλησία αποτελεί η μεταβολή της χριστιανικής παρουσίας κατά τα τελευταία 20 έτη», είπε ο Ραββίνος Ρόζεν, αναφερόμενος στη μαζική μετανάστευση από την Ρωσία και άλλα πρώην Σοβιετικά κράτη.

Με βάση τον Ισραηλινό Νόμο της Επιστροφής, οποιοδήποτε άτομο με έναν /μία τουλάχιστον Εβραίο παππού ή Εβραία γιαγιά έχει δικαίωμα να κάνει «αλιγιά» κυριολεκτικά: «άνοδο» / μετανάστευση Εβραίου-ας στη Γη του Ισραήλ, να μεταναστεύσει δηλαδή στο Ισραήλ. Αυτό έφερε ως αποτέλεσμα πολλούς Ρώσους μετανάστες, οι οποίοι μπορεί να έχουν κάποιον Εβραίο παππού ή/και Εβραία γιαγιά, όμως ασκούνται θρησκευτικά ως Χριστιανοί Ορθόδοξοι. Εκτιμήσεις ως προς τον αριθμό αυτών των μεταναστών διαφέρουν, όμως ο Πατριάρχης Θεόφιλος λέει ότι μπορεί ο αριθμός τους να πλησιάζει και τις 50.000, ο οποίος είναι μεγαλύτερος από τον γηγενή Ορθόδοξο Αραβικό πληθυσμό.

Ο Πατριάρχης Θεόφιλος αναγνώρισε τη νέα κατάσταση, όμως δεν ανησυχεί. «Τουναντίον», είπε, «αυτό είναι κάτι το οποίο επαναλαμβάνεται από 70 και 100 χρόνια πριν. Είχαμε μια μεγάλη εισροή προσκυνητών. Είμαστε πολύ χαρούμενοι για την μετανάστευση. Άνθρωποι επιστρέφουν από τις πρώην Σοβιετικές

δημοκρατίες, κουμμουνιστικές χώρες. Αισθάνονται σαν το σπίτι τους, διότι το Πατριαρχείο τους αντιπροσωπεύει όλους». «Εάν η ιστορία προσφέρει σ' εμάς κάποια καθοδήγηση, η Ορθόδοξη Εκκλησία θα καλωσορίσει αυτούς τους νέους μετανάστες και θα συνεχίσει να χαράσσει το δρόμο της, όπως έκανε από τις πρώτες μέρες της απαρχής του Χριστιανισμού».

Το άρθρο αυτό, το οποίο συμπεριλαμβάνει την εν λόγω συνέντευξη, δημοσιεύθηκε από την εφημερίδα Jerusalem Post / Χριστιανική Έκδοση, τον Ιούλιο του 2010. Ο συντάκτης του άρθρου είναι ο κ. Dov. Preminger.

ngg_shortcode_0_placeholder